

Serge Meurant

Une jeune femme aveugle
garde la maison.

Sa beauté
insaisissable,
le vacillement des bougies
dans la voix

rayonnent autour
sur la nappe blanche
du guéridon.

Elle accueille ma mère
et sourit
d'un sourire si fin
que le cœur se serre.

Elle dit
ta présence très claire
rafraîchit mes mains.

Elle dit : ta présence,
je la vois, c'est un feuillage

Een blinde jonge vrouw
past op het huis.

Haar ongrijpbare
schoonheid,
het flakkeren van kaarsen
in haar stem

glanzen rondom
op het witte kleed
van de gueridon.

Ze verwelkomt mijn moeder
en glimlacht
haar zo tedere glimlach
dat je hart ineenkrimpt.

Ze zegt
je heel klare aanwezigheid
verfrist mijn handen.

Ze zegt: je aanwezigheid,
ik zie haar, is een lover

où joue la lumière
en cet instant.

C'est la première neige
de l'exil où tu marches
pieds nus
en pays étranger.

A travers la fenêtre
ma mère voit sa patrie,
obscurité et silence,
beauté aveugle.

Une main silencieusement
posée sur la sienne,
sa fraîche odeur de neige.

1990

waarin het licht speelt
op dit ogenblik.

Het is de eerste sneeuw
van het ballingsoord waar je
blootsvoets
loopt in onbekend gebied.

Door het raam
ziet mijn moeder haar vaderland;
duisternis en stilte,
blinde schoonheid.

Een hand stil
op de hare gelegd,
haar frisse geur van sneeuw.

Si menue
mère
sur le seuil

a la légèreté
de ce qui s'efface
se prononce
silencieusement

La lumière rayonne
si forte
que l'hiver s'adoucit

Les paroles en copeaux
s'éparpillent
palpitent
autour d'elle

Elle m'appelle

Zo nietig
moeder
op de drempel

ze is licht als
wat wordt gewist
wat zich uitspreekt
in stilte

Het licht straalt
zo fel
dat de winter milder wordt

Flinters woorden
fladderen
flakkeren
om haar heen

Ze roept me

Des fraises

sauvages

sur la tombe

minuscules

braises.

J'attends la neige.

Wilde

aardbeien

op de grafsteen

piepkleine

sintels.

Ik wacht op de sneeuw.

novembre 2007

Ma mère
enfant
perdue
dans l'immensité
du champ

Mijn moeder
verdwaald
kind
in het eindeloze
veld

Ma mère
coiffée
d'un bonnet à festons
dans un manteau
trop grand

Mijn moeder
met haar
neepjesmuts
in een te wijde
jas

Ma mère
au seuil
d'une hutte
enfantine

Mijn moeder
kind
voor een hutje
van takken

Ma mère
morte

ma mère
au visage sévère

abandonnée
à sa solitude
toute une nuit
dans l'atelier sombre.

Ma mère
entourée
d'icônes
de saint Georges.

Mijn dode
moeder

mijn moeder
met haar strenge gezicht

een hele nacht
overgelaten
aan haar eenzaamheid
in het donkere atelier.

Mijn moeder
omgeven
door iconen
van Sint-Joris.

Ma mère
 assise
 sur les bûches
préparées pour l'hiver.

Sa mère
 la regarde
 angoissée.

Ma mère
 serrant
 entre ses mains
un petit cheval
 rouge.

Ma mère
 si légère
à la fin
 se souvient
 de la première neige

Mijn moeder
 zit
 op de houtblokken
gehakt voor de winter.

Haar moeder
 kijkt haar
 angstig aan.

Mijn moeder
 houdt
 in haar handen
een rood paardje
 vast.

Mijn moeder
 zo licht
op het einde
 weet nog
 van de eerste sneeuw.